

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 655/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 4T/5/2024 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. októbra 2025 a doplnenou 4. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Žiada priznanie finančného zadost'učinenia 2 000 eur, ako aj o ustanovenie právneho zástupcu na účel jeho zastupovania v konaní na ústavnom súde.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4T/8/2022 z 20. októbra 2022 právoplatným v ten istý deň uznaný vinným zo spáchania piatich skutkov v období od 19. júla 2021 do 2. októbra 2021 kvalifikovaných ako pokračovací zločin krádeže v súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody a s prečinom porušovania domovej slobody, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody 4 roky a 6 mesiacov.

3. Rozsudkom sp. zn. 28T/20/2022 zo 17. januára 2023 právoplatným v ten istý deň okresný súd podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil skorší výrok o vine sťažovateľa a celý výrok o treste a uznal sťažovateľa vinným zo spáchania už uvedených piatich skutkov, ako aj šiesteho skutku

z 13. augusta 2021, ktoré boli kvalifikované ako pokračovací zločin krádeže v súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody a s prečinom porušovania domovej slobody, za čo mu bol uložený úhrnný trest 4 roky a 8 mesiacov.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uvádza, že mu bolo 18. júla 2023 vznesené obvinenie za siedmy obdobný skutok, ktorého sa mal dopustiť 21. júla 2021. Obžaloba naňho bola v tejto trestnej veci podaná 31. januára 2024. Po prijatí obžaloby 25. júna 2024 mal byť podľa sťažovateľa okresný súd nečinný, preto sťažovateľ podal 18. júna 2025 sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, na čo okresný súd zareagoval nariadením hlavného pojednávania na 30. september 2025, ktoré bolo po jeho uskutočnení odročené na 9. a 19. december 2025 na účel ďalšieho dokazovania. Nariadenie hlavného pojednávania sťažovateľ nepovažuje za odstránenie stavu právnej neistoty. Okresný súd zanedbáva svoju povinnosť chrániť základné práva a slobody sťažovateľa.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľ v laickej ústavnej sťažnosti nesformuloval návrh na rozhodnutie vo veci samej dostatočne koncentrovaným spôsobom, preto nemožno spoľahlivo ustáliť, či ako zásah do svojho základného práva mienil označiť len konanie okresného súdu sp. zn. 4T/5/2024 alebo aj konania okresného súdu sp. zn. 4T/8/2022 a sp. zn. 28T/20/2022. Ústavný súd nepovažoval za účelné vyzvať sťažovateľa na odstránenie tejto neurčitosti, pretože konania sp. zn. 4T/8/2022 a sp. zn. 28T/20/2022 boli v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené, preto by ústavnú sťažnosť smerujúcu proti týmto zásahom bolo nevyhnutné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu ukončenia trvania predmetných zásahov (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, I. ÚS 6/03). Ústavný súd preto rozsah ústavnej sťažnosti ustálil tak, že ňou sťažovateľ napáda iba konanie sp. zn. 4T/5/2024, ktoré podľa tvrdenia sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti stále prebieha.

6. Pokiaľ ide o napadnuté konanie sp. zn. 4T/5/2024, ústavný súd uvádza, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa postup súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy relevantné z pohľadu čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

7. Z chronologickej rekapitulácie napadnutého konania podanej samotným sťažovateľom v jeho ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd v jeho veci začal konať v januári 2024 a nečinnosť sa v jeho postupe vyskytla po prijatí obžaloby 25. júna 2024. Sťažovateľ v júni 2025 využil prostriedok, ktorý ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre (II. ÚS 31/09, II. ÚS 531/2017, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, III. ÚS 263/2021) považuje za účinný na účel odstránenia porušovania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v trestnom súdnom konaní. Podanie sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľom viedlo k náprave, pretože okresný súd následne nariadil hlavné pojednávanie na 30. september 2025. Hlavné pojednávanie sa uskutočnilo a bolo na účel ďalšieho dokazovania odročené na 9. a 19. december 2025. Možno teda konštatovať, že v sťažovateľovej veci bola sťažnosť podaná podľa § 55 ods. 3

Trestného poriadku nielen v abstraktnej, ale aj v konkrétnej rovine účinná, pretože viedla k odstráneniu pasivity konajúceho okresného súdu trvajúcej približne rok v trestnom konaní, ktoré ku dňu podania ústavnej sťažnosti prebieha 1 rok a necelých 9 mesiacov. Popísané okolnosti žalovaného trestného konania nie sú podľa názoru ústavného súdu spôsobilé viesť k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Naopak, ústavná sťažnosť musí byť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, pretože intenzita nečinnosti okresného súdu ku dňu podania ústavnej sťažnosti nedosiahla úroveň opodstatňujúcu konštatovanie ústavne neudržateľného zásahu do sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

8. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu